

[Hjelge Nielsen.]

for de problemer, der blev rejst, både når det gjaldt det økonomiske, når det gjaldt de sociale problemer, og når det gjaldt fremtidens bolig. Alle — vel også oppositionen — troede på, at de mente det, de lovede.

Men 14 dage senere serverer man denne buket. Det er for det første en buket, der vil give et lavere antal lejligheder pr. år. For det andet vil den friste alle bygheirer til at bygge mindre lejligheder, mere skræbde lejligheder, altså bygge fortidens og ikke fremtidens bolig. For det tredje vil den fordyre boligen i såvel nybyggeriet som i den gamle boligmasse. Vildskuddene i boliglovgivningen siger man ikke meget om — jo, ejerlejlighederne, men ikke noget, der angriber ondets rod. Hvad med de påtænkte lejeforhøjelser i den gamle boligmasse? Skal de fortsat gå i husejernes lomme, på samme måde som de gjorde det ved boligforliget i 1966? Og hvad med de yderligere forhøjelser på 25 pct., som vi har set omtalt i aviserne, vel især i aviser, der står regeringen meget nær? Det har vi ikke hørt noget om.

En revision af boligforliget på disse vilkår tvivler jeg stærkt på at man kan få andre end regeringspartierne folketingsgrupper til at stemme for. Boligministerens gode vilje i TV og på boligstævnet på LO-skolen i september måned kommer ikke til udtryk her, hvor den skal omsættes i praktisk lovgivning. Hvad var det, boligministeren sagde på det omtalte boligstævne? Jeg tillader mig et par korte citater fra bladet Boligen oktobernummer:

„Vi må søge at løse finansieringsproblemerne på en sådan måde, at det ikke sker på bekostning af byggeriets omfang.“

Og videre:

„... at man koncentrerer samfundets kræfter om at yde støtte til den tidssvarende og brugbare, men ikke luksusbetonede bolig.“

Det oplæg, boligministeren har givet folketinget, er ikke givet i denne ånd, og jeg vil da gerne sige, at det skuffer mig.

Må jeg til de enkelte forslag sige følgende: ministeren bebuder allerede nu, at regeringen ikke agter at lade rentesikringen fortsætte ud, over 1973-74. Jeg må først spørge ministeren, hvor han ved det fra.

Har ministeren glemt, at vi får et folketingsvalg inden da, så det formentlig og forhåbentlig ikke er denne regering, der skal tage stilling til dette spørgsmål? Vi har fra socialdemokratiets side fremsat vore forslag om at udvide den sociale kvota fra de nuværende 13.000 til 18.000 rentesikrede boliger pr. år. Det er vor opfattelse, at en sådan udvidelse er nødvendig af hensyn til planlægningen i byggesektoren, og vi mener også, at rentesikringen bør fortsætte efter 1974. Vi har tidligere under drøftelser af boligproblemerne peget på, at en fast lav byggerente for hele byggeriet, såvel det private som det sociale, er en mulighed under forudsætning af, at der bliver de samme vilkår for hele byggeriet; det har man til dette øjeblik afvist, men vi er stadig parat til at snakke om en sådan fast rente for vort byggeri fremover.

Boligministeren siger nok, at man vil overveje en udbygning af boligsikringsordningen, så de sociale hensyn bliver tilgodeset. Betyder det, at boligministeren vil følge vort forslag om pristalsregulering af boligsikringsordningen med tilbagevirkende kraft, så ordningen igen kan blive det værd for boligtageren, som den var i 1966, da vi gennemførte loven, og således at den forringelse, der er sket, kan blive imødegået og fortsat udhuling stoppet? Er ministeren parat til at gennemføre en boligsikringsordning, der holder lejere skadesløse for de øvrige lejefordyrende forslag, ministeren har i sin buket? Det stiller jeg mig tvivlende over for, men jeg afventer spændt ministerens svar.

Et af det gamle boligforligs uheldige punkter var de lejeforhøjelser i den gamle, private boligmasse, som gik i de forkerte lommer. Nu kommer man igen; man konstaterer, at svælg mellem nybyggeriet og lejen i den gamle boligmasse bliver større og større, og så skal den gamle boligmasse igen holde for. Så længe en regerings fejlslagne økonomiske politik skal forsøges rettet op gennem en fordyrelse af nybyggeriet, kan der ikke være tale om en udligning, hvad enten dette sker ved frivillige aftaler eller på anden måde; det vil i så fald blive en evindelig legen katten efter musen.

Jeg er meget interesseret i at høre, hvor boligministeren har tænkt sig at anbringe de penge, der skulle komme ind ved så-